

FANNA

Af Mikkel Stolt

(Om min oldemor - oprindeligt trykt i internt familiemagasin)

Ca. 1970-1980

Vi elskede Fanna. Ikke at vi sådan gik og sagde det højt, men jo, jeg kan godt høre den otteårige Jakob sige: ”Jeg elsker Fanna”. På den tid var det vel især ham og jeg, der gik op til Strandvejen med vores buspoletter (en sølvpolet med Den lille Havfrue og en gul tillægspolet ned et T på) og ventede på linje 1 (eller 14 med et skift på Svanemøllen), der skulle tage os ind til Marskensgade. Første havde vi sikkert ringet Øbro7613 og hørt Fanna skramle med røret og støde det mod brillesnoren, før hun svarede med en cigarethæs stemme efter et lille host. Og hun elskede at have os på besøg. Jeg har ingen grund til at tro andet. Aldrig hørte man et knubbet ord eller blev skældt ud. Der findes ganske vist et billede, hvor hun har fat i Peters øre, mens han prøver at gå i slikskuffen, men det var vist kun på skrømt. Hun sad stor og lettere uformelig i sin stol og gav os indtryk af, at vi bare kunne føle os hjemme. Hun følte velsagtens ikke trang til at blive en del af vores lege, og så mobil var hun jo heller ikke. Tænk bare på hendes stakkels fødder, krogede af et langt livs i indespærring i mystiske sko.

Jeg tror, vi selv fik lov at bestemme det meste – eller også var hun bare så dygtig, at vi troede det var sådan. Vi tre brødre nød det i fulde drag, og engang fik Peter og fætter Thomas lov til (og det må have været mellem to af hendes lejere, for det var inde i dét værelse) at møblere helt om og bygge en ny verden, som vi kunne lege i. Jeg kan ikke have været så gammel, for jeg husker det kun svagt og med en frydefuld fornemmelse. Vores egen verden. Og ikke én gang kan jeg erindre, at hun sagde: ”Kan I så være stille og se at rydde op”. Så vi fik også lov til at dække op med alt vores indkøbte slik og kager og gøre klar til en lang

verdensmesterkamp mellem sværvægtsbokserne George Foreman og Joe Frazier, som viste sig at vare ganske kort tid i kraft af en tidlig *knockout*. Så sad vi der og kiggede på alt det slik og alle de kager, som vi nu ikke havde noget at se på til, mens Fanna grinte gnækkende, som kun hun kunne med ordentlig luftindtag (hvis I er helt stille, kan de af jer, der nåede at møde hende, sikkert godt høre det for jeres indre øre). Var det samme aften jeg simpelthen brækkede mig på grund af slikoverspisning? Var Thomas der også? Eller fætter Bor? Ellers var det gerne speedway, vi så i fjernsynet lørdag aften. Jeg forestiller mig ikke, at Fanna var specielt interesseret i Ole Olsen, men hun lod os se det, og hun lod os blive oppe, til vi ikke orkede mere.

Stuerne var altså ikke *off-limits* for os børn, men vi slæbte da heller aldrig en hel masse legetøj derind. Lidt pli havde vi vel. Kun hendes soveværelse var - mere eller mindre uudtalt - et sted, hvor vi ikke havde noget at gøre. Enkelte gange måtte jeg dog hjælpe hende med de der sko eller nogle strømper. Så sad hun på sengen og var måske en lille smule forlegen over at skulle have hjælp eller over i det hele taget at have nogle inde i sit sovegemak. Eller måske var det mig, der var forlegen. Men duften af lavendler minder mig for evigt om hendes skuffer, og jeg har tit tænkt, at jeg ville anskaffe mig en pose og lægge i mine egen kommode. Det ville faktisk være et smukt minde, selv hvis man tager mit undertøj i betragtning.

Jeg nåede ikke at blive sådan en rigtig umulig teenager, mens hun levede (måske mine forældre og brødre har en anden mening), og jeg så hende for allersidste gang på hospitalet lige før, vi skulle til Odense til vores farmors begravelse. Fanna var blevet helt gul i ansigtet på grund af en tilstødende leverbetændelse – tilstødende til hvad? – men hun var ved godt mod, synes jeg at kunne huske. Vi talte lidt om min skole og om personalet på hospitalet, men jeg kunne ikke være der så længe, for de andre ventede på mig derhjemme. Og så længe gad en 15-årig jo trods alt heller ikke at tilbringe på sådan et sted. Det viste

sig allerede næste dag, at Fanna heller ikke selv ville tilbringe mere tid dér, for mor blev ringet op med dårligt nyt i Odense - om formiddagen før vi skulle til farmors begravelse. Det var måske lidt meget af det gode, som vores fætter bemærkede. Fanna blev 87 år.

Så ... nu skal jeg se at få købt mig den lavendelpose. Hvor køber man sådan noget nu om dage? Fanna var nok taget i Daells Varehus eller Mirakelpriser på Østerbrogade.